

Vox humana

A meggyfák alatt, a nyugalom apró szigetének közepén nincs igazságtalan ítélkezés. A halvány bordó szirmok között kissé talán heves szél suttog, de premier plánban nyugtató ez az egész; a száraz portól markáns arccal bámulok az utca arcába. Az másik oldalon, egy ház alján felirat: One Bourbon, one scotch, one beer.

Miközben a gondolat túlpörög kisé, nagy zajjal hatol be a kis tér egyszerűségébe egy Skoda, bömbölő agydöngöléssel, visítózó fiatalokkal. A tavasz, az alattomos hódító, megint napok alatt mosta át Szegedet. Az élet megint csatát nyert, tudatában annak, hogy a fentebb említett felirat üzenetét (sajnos) kevesen értik meg, míg

Monique Cövét gondtalanul randalírozhat

az elhíresült Sing-Sing diszkóban, illetve hogy elindult a szegedi dáridó. Mert John Lee Hooker örökérvényű sorában egy olyan bölcsesség essenciája lakozik, amely nem hiába alapvetés a blues filozófiájában, mert a nyers négyegyedek ettől nyernek vitalitást. Így keletkezik az emberi zene, hibák, tökéletlenségek, vagy a néha kízóan ismerős gondolatok lenyűgöző hangulata keveredik a fizika törvényeinek hatásaival.

„De béna zene!”

kiált föl történetesen hölgy látogatóm, amint a szobába lépve meghallja Pat Metheny kicsit indusztriális sikerült Hendrix-feldolgozását, és én in agustiis a legegyszerűbb replikával életem. Miért, kérdeztem, és azonnal érkezett a válasz: mert a Popsztárok jobb, illetve szóba került még néhány diszkó jellegű szórakozás, értsd „Regős-diszkó”, „SOHO-diszkó”. Hozzá kell tennem, az egyéni, belső igényfor-

málás átalakítására tett próbálkozás nem feladatom (Unicum segítségével pedig bizonyítottan hatásos), de nem mehetünk el szó nélkül néhány határozottan kiemelkedő orgánum mellett.

Frankie Látó és zenekara

nagy valószínűséggel nem foglalkozik a fizika törvényeivel, viszont például időközönként az Old Timer Music Clubban a jelenlévők nagy örömeire mainstream jazz-el töltik föl a légkört, műélvezet ezerrel. Élménynek sem utolsó Czutor Zoltán zenekara, a Nyers. Ritkább megjelenéssel, és annál nagyobb durranással csurgatják túl ötleteik korsóját, az úri közönség szórakozik és mulat, legutóbb dugatlanul, egyetemi berkekben. Csöndesebbre

véve a figurát, vándorlás a múlt század első harmadának slágergyanús darabjai között a Rambling Blues Trio műsora. Blues, ragtime, népdal, megannyi életkép, dögös szájharmonika játékkal. Ezen a ponton érdekes oldalági kapcsolat áll fenn, ugyanis a chicogo blues-t körbeutazó Blues Bell mozgatórugója is a karizmatikus Hrabovszky Tamás, barkóval, és szájharmonika díjjal. Röptében szerveződött újra az egyetemi élet könnyűzenei főnixmadara is, új légkört, új lehetőségeket teremtve, és természetesen új zenekarokat is. Hogy

a számtalan név közül melyik marad meg, nem a mi dolgunk. A közvélemény majd itt is kifejti áldásos tevékenységét, de itt-ott, klubokban meg lehet győződni arról, hogy milyen ez. Talán nem kellene, de állítom, hogy jóval ésszerűbb az „Ex”, és a vicces fehér porok árát 1998-as Merlot-ra költeni, vagy esetleg nyolc korsó hideg sörre, és olyan közegben szocializálódni lassan, ahol másnak is értéke van, mint a csinibabák aktuális árfolyamesésének (két energiától/cumi). Ahol olyan meglepően emberi zene szól, és talán érdekes apró részlet, de valahogy jó a dolog, csak a

vizeletelválasztás

aktívabb kissé. A megoldás a kettőségben rejlik, amely bilincse is a helyzetnek. Amíg az ország nagy részének a kultúrát tekintve zenei expanziójáért a kereskedelmi jellegű médiumok felelnek, nehéz megértetni azt, hogy nem biztos, hogy az éterből érkező az etalon. Igaz, mércét állítani is úgy érdemes, ha a vox humana a zenében is úgy jelenik meg, mint egyébként. Legbelül, mélyen majd mozgolódni kezd egy félig ismerős, nyüzisztő késztetés, követelve még többet muzsikát, és lehet Debussy, Roni Size, Doyle Bramhall II, Bob Marley, Lucky Peterson, vagy mérhetetlen mennyiségű

jazz lemez után szaladgálni, és zaklatottan, de csillogó szemmel érdeklődni az ismerősök lemeztára után.

A jófej fiúk, a jófej lányok, és a szokások rabjai is képesek összehangolt szellemi generalizációra, így már tudom, hogy nem lesz gond, mert jönnek a tavaszi jazz-napok, és a koncertterem legalább hatszáz fős. Jaj, csak nehogy ne férjenek el! Béna zene pedig nincs, csak sietős, türelmetlen keresgélő. Több figyelmet, Kedves Olvasó, itt, Szegeden is!

Gál Mária